

Publicerad 2022-12-31 14:47 av Monica Marklund

Varje novell utgör ett kapitel och MÖTET är den tredje av sexton fristående noveller som tillsammans blir novellsamlingen Glädjen att hitta något gult.

Kapitel 3 MÖTET

Mötet var utsatt till klockan sexton, noll, noll och utan akademisk kvart. Kallelsen hade skickats ut två veckor innan och det som mejl, som påminnelse i telefonen och som traditionen krävde hade även brev med handskrivna adresser och kungligheter på frimärkena skickats via vanlig post. Konstigt nog uppskattades detta mest av medlemmarna när korrespondensen dem emellan någon gång kom på tal.

Nu är klockan snart halv fem och drygt hälften av deltagarna har kommit till samlingsrummet som står till deras förfogande vid dessa viktiga tillfällen. Allt som allt består lokalen av en trång tambur med klädhängare till vänster, en inre hall med ett par omaka öronlappsfatöljer, ett enklare kök utan fönster och bakom det; en toalett och sedan två mindre rum som de senaste åren fungerat som förråd och slutligen finns ett större sammanträdesrum med fönster på långsidan ut mot en återvändsgata. Det är där deltagarna nu samlats.

Ett tungt ekbord, massivt men mjukt rundat, står i mitten och är omringat av karmstolar i samma träslag. Stolarna har dynor i mörkröd sammet, både på sitsen och i ryggen. På bordet ligger en löpare i lin från ena änden till den andra och mitt på bordet står ett stort fat med frukter i trä. I taket hänger en kristallkrona med prismor formade som blad. De är matta och utan riktigt lyster.

Vid de höga och välvda fönstren, vars utsikt mot vändplanen är full av grannhusens fönster och där en skåra himmel syns bakom bark och grönt, står en äldre man och kikar ut. Han är klädd i både väst och kavaj. Mossgrön tweed, dagen till ära. Nu börjar det klia otåligt i händerna, att vänta är det värsta han vet. Den äldre mannen stryker med handen över håret, tittar på armbandsuret och sedan sträcker han sig över ett par konstväxter, ett par ojämnt solblekta azaleor, för att se i den snäva vinkeln om det inte kommer någon mer nerför i portiken borta vid stentrappan. Han suckar och skakar besviket på huvudet.

Vid bordet sitter en svettig man och hämtar andan. En kvinna som kom i hans sällskap har hängt upp sin kappa men behåller scarfen på. Hon väljer att sätta sig med ett visst avstånd till de andra och tar en snabb titt i en fickspegel innan hon vänder sig de andra. En annan kvinna, en yngre kvinna som var först på plats, går runt bordet och lägger ut anteckningsblock och penna till var och en som förväntas komma. En medelålders man i grå pullover, ställer fram flaskor med lätt kolsyrat bordsvatten och nätta glas med blåstrat mönster vid kanten, lite till höger om, men framför blocken. Han är noga att det blir jämna linjer. Under varje kyld flaska ligger små runda pappersservetter med blommig kant. En tredje kvinna, med håret högt uppsatt i nacken med ett spänne, kommer in från det lilla köket med en silverbägare full med rosor och ställer det mitt på bordet. Hon backar ett par steg, beundrar buketten, puffar lite på bladen, böjer sig fram och vrider bägaren ett halvt varv och nöjer sig sen. Fortfarande har ingen sagt något.

"Jag förstår inte", suckar den äldre mannen vid fönstret. "Sa vi inte senast vi sågs att vi måste bli bättre på att passa tiden?"

"Jo, du sa det, det var det absolut sista du sa på förra mötet", intygar kvinnan med rosorna fortfarande minns

skammen av att stiga in i rummet när de andra redan hunnit till paragraf fem och sen försöka blidka tystnaden med en kartong småkakor från Bullens Bageri.

”Nämen, nu tycker i alla fall jag att vi förklarar mötet öppnat”, säger mannen som fortfarande kämpar med att återfå normal puls. ”Jag skyndade mig hit för att komma i tid, jag höll nästa på att köra av vägen och det känns ju ganska onödigt nu.” Den yngre kvinnan tittar upp på honom.

”Är du säker att man verkligen kan göra så där, att helt godtyckligt sätt gång hur som helst bara för att du fick stressa hit? Jag undrar om det verkligen finns ett beslut kring detta, borde inte alla få uttrycka sin mening angående tiden och hur vi gör med den när det inte blir som vi planerat?” Den yngre kvinnan som står och håller i några block som blivit över, blir bryskt avbruten av mannen som fortfarande väntar borta vid fönstret.

”Innan Den nya”, han kallar henne aldrig något annat än så, ”drar sin gamla visa och hänger sig åt att rabbla osäkerhet efter tveksamhet, kan jag upplysa er om att tid går före närvaro”. Han harklar sig. ”Alltså kan vi se detta sammanträde som öppnat.” Han harklar sig på nytt och gör ett tillägg. ”Men vi borde väl för ordningens skull sätta oss ner vid bordet. Vem hämtar klubban nu när den klubbansvarige inte är här och ansvarar?”

Mannen släpper motvilligt blicken på stentrappan utanför och försöker samtidigt ställa upp en av azaleorna som han råkat putta omkull. Sedan går han själv till lådan med mässingsbeslag som står i ensamt majestät på den mörkbetsade skänken. Han öppnar det tunga locket och lyfter med vördnad ut klubban i lackat trä och lägger den försiktigt på bordet, men stannar mitt i rörelsen och ser lite förvirrad ut.

”Men hur blir det nu då?” Han pekar på de andra, nickar och räknar efter vilket går fort. ”Vi är ju ett jämnt antal personer, så vem sitter på kortsidan, jag menar; vem av oss är ordförande under dagens sammanträde och vem håller i klubban? Det är viktigt att få det klarlagt innan vi börjar”, säger han. Kvinnan som han kallar ’Den nya’ är inte sen att ge tillbaka.

”Jag tror det ryms en skvätt tvivel även hos ’Den gamle’ för det verkar som han har tappat lite av sin självklarhet som han skröt om tidigare. Jag röstar för att vi ringer till dem som inte har kommit, kanske är någon på väg och strax är här, då blir vi rätt i antal. Jag håller gärna i klubban om ingen misstycker.” Innan någon hinner säga något fortsätter hon. ”Det står i varje rapport att man måste släppa fram yngre människor i sådana här sammanhang. Och framförallt kvinnor”, säger hon och ler till sällskapet med triumf i blicken. Gruppen kommer sig inte för att protestera. De tittar på den unga kvinnan som nu har ställt sig upp. Hon brukar inte säga så mycket över huvud taget utan deltar endast när det kommer till att rösta ja eller nej. Hon lutar sig över bordet och ska precis lyfta ordförandeklubban. Nu vaknar de andra.

”Vilken rapport syftar du på, om man får fråga?” kontrar mannen som tog sig hit på cykel. ”Det är ingen idé att du börjar prata med mig om den så kallade forskningen, det är inget annat än rent dravel. Jag fattar inte varför vissa människor har tendens att försöka lägga allt mellan himmel och jord på vetenskaplig nivå så fort man vill ge tyngd åt sin egen åsikt och hänvisa än till vänster än till höger istället för att stå för något eget tänk. Men det vet vi ju alla vem som ligger bakom och styr vårt kollektiva medvetande för dyr penning nu

för tiden. Det är inga andra än de förfärligt korrupta läkemedelsföretagen", frustar mannen som nu torkar bort svetten i pannan med armen på sin kavaj och ångrar djupt att han cyklade på hit på tid. De övriga runt bordet har svårt att följa med i hans resonemang. Mannen i grå pullover öppnar munnen men hinner inte säga något förrän hans bordsdam höjer rösten.

"Nej, jag håller med föregående talare, eller ska man kanske säga talarinna. Släpp fram våra yngre förmågor", säger kvinnan som snurrar på scarfen mellan fingrarna. "Och för guds skull, låt oss komma igång, det här börjar bli löjligt. Vad säger ni om att låta högst fem signaler gå fram till var och en av de som inte har kommit, och om ingen svarar sätter vi igång, är ni med på det? Förresten så har jag en fråga under punkten Övrigt på dagordningen, vilket gör mig mycket angelägen att det här inte drar ut mer än nödvändigt på tiden." Kvinnan får genast gehör och alla sätter sig vid bordet.

"Kan någon vara så vänlig att ta hit en kapsylöppnare? Jag ställde ut all dryck alldeles nyss, men jag hittar ingenting i lådorna där ute", säger mannen i pullover. Han förstår inte varför han alltid blir så torr i munnen när de ska ses. Han är nästan säker på att det inte ett tecken på nervositet, snarare en anspänning fylld av förväntan. Det är inte varje dag som han får ingå i ett socialt sammanhang på det här sättet. Han är van att vara ensam, både privat och i yrket där han sitter själv hela dagarna. Det sistnämnda har blivit mer påtagligt sedan han fick byta avdelning och blev hänvisad till annexet och ett kontor på nedre botten, längst bort i en oändlig korridor. Här, på dessa möten, känner han tydligt att hans närvaro har betydelse. För honom har träffarna blivit snudd på fest.

Mannen som sitter bredvid honom börjar skaka med handen som om han viftar bort en svärm flugor. Kvinnan som ordnade med rosorna går ut till köket. Man hör henne slå i skåpen och leta i lådorna. Mannen viftar nu med handen mot buketten och medan kvinnan letar i köket, tar han tillfället i akt och passar på att klaga på bordsdekorationen.

"Snälla, måste den där blomsterkvasten alltid stå och skymma mitt på bordet, kan inte någon vara vänlig nog att ställa bort salladen innan jag får nackspärr, vilket handlar om millimeter om jag måste fortsätta att sitta och titta snett på er!" säger mannen som fått tillbaka sin höga puls. Ingen tycks höra hans uppmaning för man rör inte rosorna. Mannen skyndar sig då att dra dem långt ut till bordskanten.

"Vem ringer vi först?" frågar kvinnan med scarfen och bläddrar i pärmen med alla kontaktuppgifter. Hennes pekfinger stannar vid en av initialerna. Den yngre kvinnan är först framme med sin telefon och börjar slå numret. Signalerna går fram till var och en av de frånvarande men det slutar med att ingen svarar. Roskvinnan har under tiden kommit tillbaka. Hon har lagt en öppnare och ställt en skål för kapsylerna mitt på duken. Med ett ryck ställer hon tillbaka silverbägaren på sin plats och markerar tydligt läget för de övriga runt bordet.

"Det är bestämt sedan länge att vi på våra Lodmöten ska ha färska blommor till vördnad för herr K, vår ständige ordförande under många år. Han är den enda som vet hur man bejakar rätt och ordning, som antecknar som man ska och som har vett att verka i det tysta även om jag kan hålla med om att han pratade håll i huvudet på oss ibland. Jag saknar honom verkligen. Men ska vi sluta med rosorna får vi ta beslut om

det på nästa årsmöte!”

Kapsylöppnaren går runt, det knäpps och kolsyran pyser. Man håller upp det bubbliga vattnet i sina glas och dricker en stund under tystnad. Man kan höra när de sväljer. Någon hostar. Mannen som för en gång skull får känna smaken av gemenskap ser förvirrad ut.

”Vad är det du säger? Lodmöte? Jag vet att du har bättre koll än de flesta, men kära Lola Lorentz, vad menar du? Det är ju udda vecka i en jämn månad, då måste det här vara ett enkelt Vågmöte!” utbrister han och vänder sig till åldermannen i tweed för att få den bekräftelse som situationen kräver. Att han råka nämna namnet på en deltagare, vilket går emot deras stadgar om integritet, tänker han inte på.

”Vågmöte?” frustar den som nu är äldst, efter den högtidliga reträtten som gamle Herr K gjorde för några år sedan. Han skakar på huvudet som om det vore det dummaste han hört på länge.

”Vad pratar ni om, är det här något slags skämt? I utskicket står det tydligt att vi idag ska hålla Vertikalmöte i tvärgrupper, det står inte ett enda ord om vare sig Lod- eller Vågmöten. Jag har dagordningen här”, säger han och vecklar ut ett vitt pappersark, tar fram sina glasögon, harklar sin vana trogen och höjer sin stämma.

”Mötets öppnande, närvarande, godkännande av dagordning, godkännande av föregående mötesprotokoll, val av...”, han mumlar och fortsätter läsa för sig själv, sedan suckar han uppgivet. ”Mycket märkligt, här står faktiskt ingenting om vilket slags möte vi förväntas hålla, jag tyckte precis att jag såg det någonstans.” Han ser övergiven ut. Kvinnan snurrar scarfen lite snabbare och hon tar vid.

”Själv var jag helt övertygad om vi skulle träffas för att ha ett vanligt Spårmöte, den korta varianten, där vi får lägga in Övriga-frågor utan att de kontrolleras först. Nu verkar det ju inte vara läge för mig att be om ordet. Det är nog lika bra att jag går”, säger hon och reser sig för att hämta kappan. Mannen som flåsat, får färg på kinderna igen och dunkar flaskan i bordet.

”Nej, vi måste gå till botten med detta, så här kan vi inte ha det! Om vi inte ska ses idag, när ska vi då ses nästa gång och vad ska vi meddela de övriga? För visst stod det söndagen den nittonde? Men idag är det lördag den nittonde, är det fel dag eller fel datum?” Han drar efter andan. För många frågetecken tär på hans själ och hjärta. Den unga svarar först. ”Datum går före dag”, säger hon bestämt.

Roskvinnan bredvid henne släpper ut det uppsatta håret i en enda handvändning, skakar det men samlar ihop lockarna och sätter snabbt upp spännet igen. En gammal vana för att kunna tänka klart och hon säger med eftertryck, att det är precis tvärtom.

”Står det lördag är det lördag som gäller oavsett datum. Den bestämmelsen står under första paragrafen som vi fastslog på ett av våra första Grundlagsmöten. Eller gjorde vi kanske en ändring på Arbetsutskottets senaste sammankomst?” säger hon och verkar inte lika säker på sin sak.

”Nej, det här håller inte”, suckar kvinnan och samlar ihop blocken som ingen annan skrivit en rad på förutom hon själv. Utan att ha tänkt på det, har hon ritat ett stort Z med långa girlanger med blad, prickar

och sneda ränder tvärsöver hela framsidan och som slutar i något som ser ut som ett litet hjärta. Hon river snabbt bort det och knycklar ihop det och lägger blocket längst underst i högen och ställer pennorna i ett av de oanvända glasen.

De andra följer efter och man hjälps åt att plocka bort från bordet. Man dricker ur och tomflaskorna ställs in under diskbänken. Den äldre mannen knäpper sin väst och går motvilligt och lägger tillbaka ordförandeklubban. Han stryker den lite försiktigt när den ligger på sin plats, förvissad om att ingen ser smekningen och stänger sedan locket långsamt. Kvinnan som är svag för blommor, lyfter upp rosorna ur silverbägaren och några vattendroppar faller från stjälkarna. Hon torkar bort dem med handen och sen tar hon och slår in buketten i samma bruna papper som de låg i förut. Hon tänker ge dem till sin enda dotter. Någon släcker takkronan och de skjuter varsamt in de tunga stolarna mot bordet. Rummet ser orört ut, precis som när de kom dit. En svag doft av parfym ligger dock kvar i luften.

”Jaha, det var det mötet det”, säger mannen i grått och bävar inför en kväll i ensamhet. Det är inte likt honom att vara spontan men han tar en chansning.

”Om man inte är så säker att man vill gå hem, vad gör man då?” frågar han sina mötesvänner när de går ut genom porten.

”Ja, inte vet jag, jag har ingen aning”, säger den äldre. ”Hela helgen blev ju plötsligt tom och tråkig. Och jag som hade sett fram den här dagen så länge, tror det eller ej. På något vis känns det skönt att veta att någon väntar på att jag ska komma och vara med. Där hemma är det inte någon som väntar längre sedan makan gick bort. Så hemmavid är det bara jag och jag”, suckar han.

Den tidigare så andfådda mannen går och hämtar sin cykel som står lutad och låst mot ett av vändplanens träd. Med van hand surrar han fast portföljen och erkänner inför de övriga.

”Ja, frågar ni mig så är jag bra sugen på något lättuggat just nu och ett glas vitt vin skulle också sitta jätligt fint”.

”Jag är ganska hungrig jag med, om jag känner efter”, säger Den nya. ”Kan vi inte gå till Krogen på Hörnet, den där mysiga restaurangen inte långt från torget, där vi åt förra våren, efter det förskräckliga Lodmötet?”

Lola Lorentz är inte sen att hänga på. ”Jag är inte den som tackar nej till en bit mat om ni andra följer med. Nå, vad säger du?” frågar hon och vänder sig mot den gamle som går sist.

”Låt oss gå tillsammans, kom med du också så känns inte dagen helt förlorad. Hoppas bara det finns ett ledigt bord, vi skulle kanske ha beställt bord, det är ju snart lördag kväll men hur skulle vi kunna veta att det skulle bli så här?”

Den äldre svarar inte utan går i egna tankar och kommer lite efter de andra. Men kvinnan som nu har knutit scarfen löst runt halsen, väntar in honom och bjuder honom en armkrok. Då tittar den gamle upp och ber de andra att stanna och deklarerar sedan med hög stämma. ”Det förskräckliga mötet förra våren slutade ju

riktigt trevligt. Jag minns inte exakt vilken restaurang vi hamnade på men gott var det och dyrt blev det. Det var tur att vi kunde ta det på vår kassa. Men bara för att rätt ska bli riktigt för en gång skull, och jag hoppas ingen tar illa upp, men det var inte efter ett uruselt Lodmöte då vissa av oss, inga namn nämnda, tappade kontrollen, det var efter ett vanligt Horisontalmöte. Så mycket kommer jag i alla fall ihåg!”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Monica Marklund med Poeter.se id #232385 innehar upphovsrätten